

KEERE NEN KEER WEERE

Zaterdag 17 september 10.20 u: ik rij de E17 op richting Kuurne.

Niets speciaals, of toch?

Ik zet mij in de 'slipstream' van een grote camion en zie mijn verbruik zakken van 6,8 naar 6,2 liter. In Deinze belanden we in een serieuze regenbui en de camion geeft mij een gratis 'carwash'.

Straks nog een gratis middagmaal en mijn dag is goed. Maar aan de wegenwerken ter hoogte van Waregem wordt mijn mini-corbillard getrakteerd op een modderbad.

Na de afrit Deerlijk begint de miserie maar goed: wegenwerken, wegversmallingen, omleiding...

En wat was ik blij toen het A.Vi.Bo.-secretariaat voorbijreed. Want van daar af kende ik de weg naar 'Het laurierblad'. Ja man! Vijfhonderd meter verder: eerste werken en omleiding.

Paniek! Volgende straat éénrichtingsverkeer! Allee, de volgende dus... Oei plots opnieuw een rood bord met witte streep! Nog meer paniek!

Mijn gps ligt thuis want ik mag geen vreemde vrouwen meenemen! Maar plots zie ik een man staan aan zijn oprit: op de twee hekstijlen staat een stenen ezel. Bij ons een leeuw, maar ik ben er zeker van dat hij Kuurne kent als zijn broekzak. Ik stap uit en zeg: *“Dag meneer, sorry dat ik stoor maar ik rij hier verloren en moet aan het weggevoerdenplein zijn in restaurant ‘Het laurierblad’.*

De brave man zet zijn klak recht en ik zie hem denken: *“Nondejeu, nen Rus.”* Maar ik vervolledig met: *“ ‘t Es veur de vinken.”* En gelukkig, want hij heeft zijnen Duitse scheper al geroepen en deze snuffelt mij af. Vinken heeft hij

gelukkig verstaan want hij is ook vinkenier. Hij roept zijn madam Andréa want zij kan dat beter uitleggen volgens hem. Met de handen in de voorschootzakken komt ze hem vervoegen en zegt : *“André , est veur die tak...?”* André onderbreekt haar en red zich met: *“Nee, hé es de boane kwiet.”* Na nogmaals mijn uitleg over de vergadering met warm eten in ‘Het laurierblad’ aan het weggev... gaan ze in een echtelijke verkeersdiscussie.

Buiten de woorden wuf, vinkebund, weij, wuk versta ik daar niets van, maar als ik het woord ‘frietkot’ hoor vallen, weet ik dat ze de weg gevonden hebben. Zij, ik nog niet! De hond is het hem al afgetrapt en het is ondertussen 11.15 u, nog 15 minuten te gaan. Andréa richt zich tot mij en zegt: *“Goed lusteren, keere nen keer weere, dan de eerste, nee de twedde links tot aan de courbe en weere naar links, aan mien coiffeuse rechts en aan de frieture rechts de parking op...”*

Ik bedank beiden, André fluistert nog in mijn oor: *“Osch ge tak... moet en....”* en ik vertrek. EN JA, wonder boven wonder sta ik binnen de 5 minuten op de parking met de frituur die op één van de uitnodigingen stond van A.Vi.Bo. . Niemand te zien op de parking.

Ik ga achter de frituur gaan staan naast de vuilbakken Want zo stond het beschreven, daar zouden de transacties plaats grijpen. Buiten een paar verwonderde blikken van passanten komt niemand mij vervoegen in de druilregen. Plots ruik ik frietjes en Belg zijnde is de goesting niet ver af. Ik droom van frietjes met stoofvlees met een ferme schep mayonaise... en wordt uit mijn

droom gehaald door mijn maat, collega Eric, die meldt dat alles gaat geregeld worden in 'Het laurierblad'.

Het eerste drankje doet deugd na de rit vol emoties, hoho. Plots horen we: " 't Es gereed", uit de naastliggende eetzaal komen. Denkend aan het eten dat zal gereed zijn, begeven we ons naar de lunch- en vergaderruimte. We lopen ons bijna te pletter tegen de achterzijde van het grote projectiescherm met aan de ene zijde erevoorzitter Noël die al klaar is met zijn vijswerk en aan de andere zijde een zuchtende voorzitter die aan het worstelen is met een vijs die maar niet in het gat van de poot wil.

Nu zeker niet als tien man op zijn handen staat te kijken. Roger van Dobbit-A.Vi.Bo. doet zijn best en ja...wat je zelf doet, doe je beter!

Binnen de kortste keren zit iedereen op zijn plaats en is het aperitief met amuse een feit. Maar wat schaft de pot? Altijd een verrassing, maar steeds lekker. En ja! Mijn wens gaat in vervulling: stoofvlees, veel lekker stoofvlees met frietjes en alles erop en eraan. Mijn dag kan niet meer stuk. Het gezelschap is van topniveau en de verwachtingen na de taart met zijn niet minder.

Voorzitter Gino neemt de micro ter hand, leest het briefke dat er aan hangt met de tekst ' *niet kapot maken a.u.b.*' en gaat van start om 15 u. Verleden, heden en toekomst komen aan de beurt. Hij vergeet soms te ademen en overleeft op drie glazen spuitwater. Bijna drie uren later en een waternival van feiten, humor, beetje boosheid, attenties en plannen geeft hij de kreunende micro aan erevoorzitter Noël die na een spoedcursus mechanica zijn legendarische toespraak aanvangt.

Ook bij hem is de aandacht optimaal en dankt hij iedereen voor de inzet, want hij weet als geen ander wat er moet! Iedereen is terug voldaan en opgeladen om de theorie om te zetten in de praktijk.

Nieuwe ideeën zijn op de tafel gekomen en worden besproken in de gewesten en mij-en, zo moet het. Met de overtuiging dat alles zal te lezen zijn in de A.Vi.Bo.-nieuwsbrief verlaten we allen 'Het laurierblad', wat mee de smaak maakte in het stoofvlees. Eén groot probleem echter; hoe raak ik uit Kuurne? Deze maal zet ik mij in de 'slipstream' van dorpsgenoot en collega Patrick Waeghe. En ja, zonder één verbodsbord tegen te komen, rij ik plots op de E17 en in de goede richting.

Na twee jaar niets was het ditmaal dubbel genieten; opnieuw bij elkaar te kunnen zitten, te eten, drinken en praten, zeveren en zagen ook. Als ik voor mezelf mag praten, moet ik bekennen dat ik in deze uren samenzijn, praten en luisteren veel wijzer ben geworden voor wat de echte toedracht betreft van de vele 'onwaarheden' die de vinkenwereld worden ingestuurd.

Over één zaak was 99 % van de aanwezigen het eens; het digitale monster dat ons blad moest vervangen is geen monster meer, maar helemaal aanvaard met een A-label en het is nog aan het groeien. Alles zal uitgebreid te lezen zijn in de komende A.Vi.Bo.-info. Lezen is weten!!!

Nog één probleem: hoe geraak ik bij André en Andréa, voor die tak...?

Lucien van Gent